

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: R. Š.**, zastoupen JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Hybernská 9, Praha 1, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 43 Cad 86/2004 - 27 ze dne 26. 4. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Ireně Slavíkové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 773,50 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaný“) ze dne 21. 10. 2004, č. 7812140325, byla zamítnuta žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“). Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že podle posudku lékaře OSSZ v Kladně ze dne 7. 9. 2004, není plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 40 %. V této souvislosti byl citován § 39 zákona o důchodovém pojištění, podle něho

pojištěnec je plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 4. 2005, č. j. 43 Cad 86/2004 – 27, tak, že žalobu zamítl. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatele se krajský soud opírá především o posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) pro Středočeský kraj ze dne 2. 3. 2005, podle něhož procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v době vydání napadeného rozhodnutí žalované podle kapitoly V., pol. 1., písm. b) činila 40 %. Komise hodnotila na horní hranici procentního rozmezí i se zohledněním ostatních nemocí a práce žalobce, pro uplatnění § 6 odst. 4 uvedené vyhlášky již však nenalezla další posudkový důvod. Komise, narozdíl od posudkového lékaře OSSZ, zvolila hodnocení podle pol. 1, neboť takové hodnocení pokládala za lépe vystihující dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž poukázal na svá zdravotní postižení a znovu zopakoval důvody, které jej vedly k podání žaloby.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2005, č. j. 43 Cad 86/2004 – 34, byla zástupkyně stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka JUDr. Irena Slavíková, která podáním ze dne 18. 7. 2005 doplnila kasační stížnost poukazem na to, že z dokumentace obsažené ve spisu a ze samotného zdravotního stavu stěžovatele, je patrné, že neobjektivní lékařské posudkové komise ČSSZ a MPSV dospěly ve svých znaleckých posudcích k závěrům, které byly ve vzájemném a hrubém rozporu, a to zejména při závěrečném procentuálním ohodnocení postižení stěžovatele. Pochybení soudu stěžovatel spatřil zejména ve skutečnosti, že soud neustanovil objektivního znalce z oboru posudkového lékařství, který by řádně zhodnotil zdravotní stav stěžovatele. Důvodem pro podání kasační stížnosti jsou podle stěžovatele důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a to zejména vady v řízení před krajským soudem a Českou správou sociálního zabezpečení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Vzhledem k tomu,

že stěžovatel vytýká krajskému soudu, že ve věci neustanovil znalce, lze jím uplatněný důvod spíše podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Rozhodnutí o nároku na plný nebo částečný invalidní důchod je závislé zejména na lékařském odborném posouzení. Pro přezkumné soudní řízení je k posouzení zdravotního stavu a výdělečné schopnosti občana povoláno ze zákona Ministerstvo práce a sociálních věcí, které tak činí svými posudkovými komisemi (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Posudek uvedené komise pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásady volného hodnocení důkazů podle § 132 o. s. ř.

Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 % nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Podle § 44 odst. 1 uvedeného zákona je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %. V obou případech podle § 39 odst. 2 ve spojení s § 44 odst. 1 věta druhá zákon o důchodovém pojištění, se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával předtím než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem, přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával.

Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) nemá pochybnosti o úplnosti a přesvědčivosti závěru Posudkové komise MPSV pro Středočeský kraj, vyjádřeného v posudku této komise ze dne 2. 3. 2005, podle nějž stěžovatel je i nadále částečně invalidní. Z uvedeného posudku je přitom zřejmé, že zdravotní stav stěžovatele byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace a po přihlédnutí ke všem obtížím stěžovatelem uváděným, takže nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti stanovené diagnózy. Ostatně ani stěžovatel neuvádí žádné konkrétní výhrady proti závěrům posudkové komise, pouze poukazuje na neobjektivní závěry této komise a posudku lékaře OSSZ v Kladně, aniž by tyto svoje výhrady nějakým způsobem konkretizoval. Oba posudky nejsou ve vzájemném hrubém rozporu, jak stěžovatel ve své kasační stížnosti tvrdí, oba v procentní míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele vycházejí z přílohy č. 2, kapitola V. (duševní poruchy a poruchy chování) a pokud posudková komise MPSV zvolila hodnocení podle položky 1, náležitým způsobem toto ohodnocení zdůvodnila tím, že je pokládá za lépe vystihující dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele. Námitka stěžovatele, že závěrečné procentuální ohodnocení postižení stěžovatele, jak v posudku Posudkové komise MPSV, tak lékaře OSSZ, je ve vzájemném hrubém rozporu, je pak zcela nedůvodná, neboť v obou případech je vyjádřen shodný závěr o poklesu soustavné výdělečné činnosti stěžovatele pouze o 40 %. Za tohoto stavu věci nelze považovat za pochybení krajského soudu, když řízení nedoplnil ustanovením znalce z oboru posudkového lékařství.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel ke dni vydání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, nebyl plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém

pojištění, neboť jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nepoklesla nejméně o 66 % a není schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek, krajský soud nepochybil, když rozhodnutí správního orgánu jako věcně správné potvrdil. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo České správy sociálního zabezpečení na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Krajským soudem ustanovená zástupkyně stěžovatele požadovala za zastoupení stěžovatele odměnu za dva úkony právní služby (v rozporu s tím však uvedla čtyři úkony právní služby po 250 Kč). Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené advokátce odměnu ve výši 773,50 Kč, představující dva úkony právní služby po 250 Kč, a to za první poradou s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, a v doplnění kasační stížnosti z 18. 7. 2005 podle § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky, a dva režijní paušály po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, přičemž uvedená odměna byla zvýšena o 19 % DPH.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu